

[Indenrigsministeren.]

tagelse af Vurderingsforretninger gældende Bestemmelser ikke maa yde mindre Sikkerhed for rigtig Vurdering end de Regler, der gælder for Udlaan af umyndiges eller andre under offentlig Bestyrelse eller offentlig Tilsyn staaende Midler. Denne Bestemmelse i § 19 bør ses i Belysning af Kommissionens Behandling af dette Spørgsmaal. Jeg henviser i saa Henseende til, at Kommissionen enstemmigt i sin Betænkning Side 86 udtaler sig principielt for at sætte Laanegrænsen i Forhold til Ejendomsskyldvurderingen, men samtidig fastslaar, at en Betingelse for at gaa hertil maa være, at en saadan Regel indføres ogsaa for Udlaan mod Pant i faste Ejendomme af umyndiges Midler i Henhold til Loven af 19. Marts 1869. Bestemmelserne i denne Lov har hidtil været Forbilledet for Bestemmelserne i Statutterne om Vurdering. Kommissionen tilføjer, at

„de forhaandenværende Uoverensstemmelser mellem Ejendomsskyldvurdering og Salgspriser for Landbrugsejendomme forekommer saa store, at Indførelsen af en Belaaningsgrænse i Forhold til Ejendomsskyldværdierne i 1869-Loven og Kreditforeningernes Statutter for Landbrugsejendommens Vedkommende synes at burde vente, indtil Ejendomsskyldvurderingerne kan antages at være mere ensartede og i bedre Overensstemmelse med Handelsværdien, end det nu er Tilfældet.“

Kommissionen indstiller derfor, at man foreløbig lader Spørgsmaalet om Indførelse i 1869-Loven af en Grænse i Forhold til Ejendomsskyldsværdien for Laan i Landbrugsejendomme af umyndiges Midler bero; det kan saa genoptages til Undersøgelse og Forhandling mellem Justitsministeriet og Indenrigsministeriet, naar den Vurdering til Ejendomsskyld, der skal finde Sted om et halvt Aars Tid, er gennemført, og man har haft Lejlighed til at se den større Ensartethed, der formentlig herigennem fremkommer i Vurderingerne. Jeg skal i denne Forbindelse oplyse, at de paa-gældende Forhandlinger mellem Indenrigsministeriet og Justitsministeriet allerede er indledet.

Resultatet af disse Forhandlinger i Kommissionen blev altsaa, at man i Lovforslagets § 19 indsatte den Bestemmelse, som jeg allerede har læst op, og som henviser til de i Øjeblikket gældende Bestemmelser i Loven af 1869.

§§ 21—23 omhandler Medlemsforholdet. Hvad det solidariske Ansvar angaar, er

det i Forslaget bevaret som Kreditgrundlag, og en egentlig Begrænsning af det er ikke foreslaaet. Derimod betegner Bestemmelserne i disse Paragraffer en Tydeliggørelse af Reglerne paa Omraader, hvor Forstaaelsen af den bestaaende Lovgivnings Bestemmelser har været Genstand for Tvivl. Bestemmelserne, der skal være gældende herom, findes i § 21, hvorefter de i en Kreditforening indtraadte Medlemmer er solidarisk ansvarlige — dog kun med deres pantsatte Ejendomme — for Foreningens Forpligtelser med et Beløb, der svarer til $\frac{2}{3}$ af vedkommende Laans Hovedstol. Det er altsaa udtrykkelig slaet fast, at der ikke er personlig Hæftelse for det solidariske Ansvar.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Foreningernes Ret til at udstede Obligationer med højere Rente end 4 pCt., foresloges det i Kommissionen, at Foreningerne selv skal kunne fastsætte den nominelle Rente af Kasseobligationerne inden for 5 pCt.s Grænsen, medens Udstedelsen af Obligationer med højere Rente end 5 pCt. kræver Indenrigsministeriets Godkendelse. Heri er der i Folketinget gennemført en Ændring, idet Bestemmelsen nu lyder saaledes:

„Udstedelse af Obligationer, der bærer en højere aarlig Rente end 5 pCt., Obligationer, der amortiseres til Overkurs eller har varierende Rente, kan kun ske med Indenrigsministeriets Samtykke, og Indenrigsministeriet kan til enhver Tid forlange Udstedelsen af saadanne Obligationer standset. Ministeriet kan derhos forlange Udstedelsen af 5 pCt.s Obligationer standset, naar dette er begrundet i det herskende Renteniveau.“

Som bekendt har det ved tidligere Udstedelser af 5 pCt.s Serier af Indenrigsministeriet i 1927 og 1928 været approberet, at Obligationer i disse Serier ikke skulde kunne opsiges af Medlemmerne i Forening, saa at Vejen til en kollektiv Konvertering herigennem var spærret. Det bestemmes nu, i § 24, 2det Stykke, paa dette Omraade, at de i en Serie eller Afdeling udstedte Obligationer skal kunne opsiges af Foreningen til samlet Tilbagebetaling senest 10 Aar efter Seriens eller Afdelingens Aabning, og ligeledes, at Retten til at erlægge ekstraordinære Afdrag kontant og til ekstraordinært at indfri Laanet kontant kun kan fraskrives det enkelte Medlem for et Tidsrum af indtil 10 Aar, regnet fra vedkommende Series eller Afdelings Aabning.

I § 24, 4de Stykke, tages Standpunkt til Spørgsmaalet om, hvorvidt Amortisationen alene skal ske ved Udtrækning eller tillige skal kunne ske ved Opkøb af Kasseobli-